

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év január hó 12. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az életveszélyt okozó testi sértés bűntette miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 18.B.807/2009/26. számú ítéletét **helybenhagyja**.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 3.750,- (háromezer-hétszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére köteles.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Bíróság a 2010. február 26. napján kelt 18.B.807/2009/26. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés bűntettében (Btk. 170.§ (1) és (5) bekezdés I. fordulata) és ezért őt mint különös visszaesőt 3 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 3.Bk.IV.224/2007/2. számú és a Fehérgyarmati Városi Bíróság 3.Bk.52/2007/4. számú ítélete kapcsán engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette és elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 11.B.VIII.3329/2004/57. számú ítéletével kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett 1 év fogházbüntetés végrehajtását.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartás beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést annak okának és céljának megjelölése nélkül.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.571/2009/3. számú átiratában - bejelentve, hogy az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozza, melyen részt venni nem kíván - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a vádlott védője az elsőfokú eljárásban felmentés végett bejelentett fellebbezést fenntartotta.

A vádlott azon védekezésének elfogadását indítványozta, miszerint ő csak védekezett, mert rá és élettársára támadtak és védekezésükkel egy alkalommal, nem irányítottan, nem nagy erővel és egy kis pengehosszúságú késsel szúrt, mely alátámaszthatja a vádlott jogos védelmi helyzetét. Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a tényállás vádlott vallomása szerinti megállapítását és a felmentését indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában sajnálatát fejezte ki a történetek miatt, mert ő nem akart bajt, csak a telefonját akarta visszaszerezni és ezért támadtak rá.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

Az ítélet tábla a vádlott és védő fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomórészt megtartotta.

Törvényesen járt el akkor, amikor a felkutatás eredménytelensége miatt tanú1. vallomását a Be. 296.§ (1) bekezdése alapján felolvasással a tárgyalás anyagává tette.

Relatív eljárási szabálysértést követett el azonban azzal, hogy a tanúkat - egyéniesítés nélkül - a Be. 81.§ (1) bekezdésében foglalt mentességi okokra, a törvény szövegének teljeskörű beemelésével figyelmeztette.

A Legfelsőbb Bíróság 1/2007. számú véleményének II/10. pontjában foglaltak szerint a Be. 82.§-ának (2) bekezdése, illetve a 85.§-ának (3) bekezdése értelmében a tanú jogaira történt figyelmeztetésen túlmenően az adott tanú szempontjából releváns mentességi okokra történt figyelmeztetést kell a jegyzőkönyvben rögzíteni.

A tanút kihallgatása kezdetén a Be. 85.§ (2) bekezdésében foglalt személyi adatokra kell nyilatkoztatni, így tisztázható, hogy a Be. 82.§ (2) bekezdésében szereplő mentességi okok közül melyek vonatkoznak rá.

A jegyzőkönyvbe a törvény szövegének teljeskörű beemelése a kioktatást formálissá, hiteltelenné, a laikus tanú számára pedig érthetatlenné teszi túl azon, hogy ellentmond a Be. 85.§ (3) bekezdésében írtaknak és a már hivatkozott kollégiumi véleménynek.

Az elsőfokú bíróság a Be. 289.§ (1) és (2) bekezdésben, a 118.§ (1) bekezdés második fordulataiban megfogalmazott relatív eljárási szabálysértést is követett el azzal, hogy a vádlottat - miután felolvasta nyomozati vallomását - nem nyilatkoztatta vallomásai eltérő állításának okaira, tanú1. nyomozati vallomásának a felolvasását követően (tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal utolsó előtti bekezdése) pedig a vádlottat nem nyilatkoztatta a tanú1 vallomására, holott erre a Be. 289.§ (2) bekezdése értelmében észrevételeket tehet.

A Be. 88.§ (1) bekezdés második fordulata szerint relatív eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság azzal is, hogy tanú1-től - miután felolvasta a tárgyalási vallomásától részben eltérő nyomozati vallomását - nem kért magyarázatot az eltérés okaira.

Ezen relatív eljárási szabálysértések - bár az utóbbiak kihatottak az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének mikéntjére - az elsőfokú bíróság ítéletét nem befolyásolták olyan mértékben, hogy ez az ítéletet felülbírálatra alkalmatlanná tette volna.

Az elsőfokú bíróság, ha nem is a kellő részletességgel és alapossággal, de feltárta a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges releváns bizonyítékokat. A rendelkezésére álló bizonyítékokat egymással összevetette, mérlegelte és az általa megállapított tényekből levont következtetés nem mond ellent a logika és az ésszerűség szabályainak.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, de egyes megállapítások tekintetében, személyi és történeti részében egyaránt helyesbítésre és kiegészítésre szorul.

Az ítélet tábla a vádlott nyilatkozata és az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét az alábbiak szerint helyesbíti és kiegészíti:

A vádlott élettársi kapcsolata megszűnt. Letartóztatása előtt a vádlott támogatta édesanyját, akinek havi 27.000 Ft a nyugdíja.

A vádlott sem a cselekmény elkövetésekor, sem jelenleg nem szenvedett, illetve nem szenved olyan kóros elmeállapotban, amely kizárta vagy korlátozta volna abban, hogy cselekménye társadalomra veszélyes következményeit felismerje, vagy e felismerésnek megfelelően cselekedjék. Ittassága beszámíthatóságát nem

érinti. Alkohol kóros fogyasztása (abusus) megállapítható (nyomozati iratok 379. lapszáma alatti igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény).

A 4. oldal 1. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a sértett sérülése 8 napon túl gyógyuló és közvetetten életveszélyes állapotot eredményezett (nyomozati iratok 363. lapszám alatti igazságügyi orvosszakértői vélemény).

Az így helyesbített és kiegészített tényállás már megalapozott, következésképp ez a tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének annak ellenére, hogy azon ítéletszerkesztési hiba miatt, miszerint a történeti tényállás egyes megállapításaihoz kapcsolta a nem is mindig pontosan és iratszerűen ismertetett bizonyítékokat és így a vádlott és a tanúk vallomásának összefüggő és teljes értékelésével adós maradt, törvényesen járt el, amikor - a vádlott tagadásával szemben - a tényállást a végig következetes és azonos vallomást tevő sértett, tanú1. és tanú3. tanúk nyilatkozataira, az igazságügyi orvosszakértői véleményre és az egyéb okirati bizonyítékokra (helyszíni szemle jegyzőkönyvre, ipari kamara felvételéről készült rendőri jelentés) alapította.

A sértettet az esetet követő másnapon, 2008. december 3-án délelőtt a kórházban hallgatta meg első ízben a rendőrség a Presszóban történekről. Sérülése keletkezésének körülményeit, menekülését a szállóig és a szállón történeket későbbi vallomásaival azonosan adta elő, amelyet a nyomozás adatai mindenben alátámasztottak.

Tanú1. tanúvallomásában egyértelműen és határozottan cáfolta azt a vádlotti és tanú2. által tett előadást, hogy a presszóban bármilyen nézeteltérés lett volna a sértett és tanú2. között. A sértettel egyezően adta elő azt is, hogy záráskor, kb. egyidőben távozott a vádlott és tanú2, valamint a sértett és a vele levő tanú4. a szórakozóhelyről.

Miután megdőlt az a vádlotti - a tanú2. által is erősített - védekezés, hogy a presszóban telefonlopás történt, a sértetti szavahihetőség a továbbiakban sem kérdőjelezhető meg. A sértett - szemben a vádlott azon állításával, hogy kint is a telefonját követelte vissza, amiért a megkérdezettek rátámadtak és bántalmazták, ami ellen a kés elővételével és a szúrással védekezett - mindvégig azt vallotta, hogy a vádlott által bántalmazott tanú2. felsegítése közben, miközben a vele levő tanú4. felkiáltott, hogy megszúrt, a bal oldalán levő férfi hátulról megszúrta. A sértettet hátulról érő szúrás tényét pedig az igazságügyi orvosszakértői vélemény egyértelműen rögzíti.

A sértett szállóba menekülését a sértettel egyezően adta elő tanú3. is, aki látta, amint egy másik férfi a bezárt ajtót próbálja visszarángatni és közben kiabál. Nyilatkozataikat a biztonsági kamera felvételéről készült rendőri jelentés is mindenben megerősíti.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság alappal vetette el az egyébként ellentmondásos állításokat tartalmazó vádlotti védekezést, valamint tanú2 ezen védekezést alátámasztani igyekvő, de ugyancsak ellentmondásos vallomását, és fogadta el a sértett előadását.

A bizonyítékok értékelését illetően az ítélet tábla az iratok tartalmának megfelelően szükségesnek ítélte az alábbi pontosítások és helyesbítések megtételét.

Az ítélet 4. oldal 7. bekezdésében idézett mondat első fordulata a vádlott nyomozás során első alkalommal tett vallomásában adta elő, amit a második meghallgatásakor azzal egészített ki, hogy volt olyan is, miszerint tanú2. meggyanúsította a két férfit, hogy elvették a telefonját, de az előkerült.

A tárgyaláson pedig nem a 2. mondatban idézettet mondta a vádlott, hanem azt, hogy pontosan nem tudja megmondani, de lehet, hogy tanú2. a földön találta és azt mondta, hogy elvitték a telefonját.

A tanú2. az ítélet 4. oldal 8. bekezdésében idézettet a nyomozati vallomásában adta elő azzal, hogy a visszaérkező vádlottnak mondta, hogy el akarták lopni a telefonját. A két férfi egyike telefonnal a kezében kiment, a vádlott és ő is utánuk ment, miután a pultos felségítette. A kérdőre vont férfi - akinél kést is látott - pofon ütötte őt, amitől elájult.

A tárgyaláson pedig azt vallotta, hogy a vádlott a wc-ről kijövet mondta, hogy viszik a telefonját és kiment, később ő is utánuk ment, a vádlott már a földön volt, ahol ütötték, verték és őt is, amitől elájult.

Az ítélet 5. oldal 4. bekezdésében idézettet szemben tanú1. vallomásában az szerepel, hogy nem a vádlott, hanem tanú2. telefonjáról van szó, aki szólt a vádlottnak, hogy el akarták lopni a telefonját és nem a vádlottét.

Az ítélet 5. oldal utolsó és 6. oldal első bekezdésében leírtakkal szemben annak van jelentősége, hogy a vádlott nyomozati vallomásában azt adta elő, hogy kérte vissza a telefont, a barna sapkás kivette a kést és az ő mobilját a zsebéből, majd rárontottak, ütlegelték testszerte, amitől földre esett. Mivel ment felé az alacsony, kivette a kést, felállt és az alacsony felé szúrt, hogy a támadást elhárítsa. Ezután látta meg tanú2. felé menni, aki hirtelen, minden ok nélkül elájult.

A 6. oldal első bekezdés utolsó mondatában írtakat a tárgyaláson adta elő a vádlott azzal a kiegészítéssel, hogy ütötték, rúgták, egyikük szúrt felé a késsel, ezért vette elő a kését és azzal hadonászott, majd szúrt. Előadta azt is, hogy amikor felállt, már a földön látta tanú2-t. A szállóhoz pedig azért ment, mert meg akarta tudni, hogy nem okozott kárt senkiben.

Vallomása szerint a sértett mondta, hogy a telefont nem ő lopta el, ment felé, mert agresszív volt, dulakodtak, lehet, hogy megütötte a sértettet, az első dulakodáskor lehet, hogy megszúrta valakit.

Ezekkel a kiegészítésekkel válik helytállóvá és elfogadhatóvá az ítélet 6. oldal 2. bekezdésében levont következtetés.

Az ítélet 6. oldal 4. bekezdésében tett azon bírói vélemény, hogy a „nyilvánvalóan menekülőben” volt a sértett nem elfogadható, mert a sértett sem a nyomozás, sem a tárgyalás során nem tett ilyen vallomást, a szűrés előtt tanú2-t segített fel és a mellette álló férfi szúrta meg. A szűrést követően menekült el a helyszínről.

Mindezekre tekintettel a vádlott általi elkövetést az ítélőtábla is bizonyítottanak látta. Egyúttal megállapította, hogy a vádlott nem volt jogos védelmi helyzetben.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

A fellebbezések a bizonyítékok értékelését, mérlegelését támadják, a vádlott védekezésének elfogadását célozzák, amelyek a perrendi szabályok alapján eredményre nem vezethetnek.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a vádlott cselekményét a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés I. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősítette.

A vádlott a testi sértés okozását egyenes szándékkal követte el, míg az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségébe belenyugodott.

A büntetés kiszabása körében irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság lényegében helyesen sorolta fel. Azt az ítélőtábla csak annyiban pontosította, hogy „a büntetés kitöltése előtt” megfogalmazás helyett azt értékelte súlyosítóként, hogy kettő feltételes szabadság tartama alatt követte el a vádlott a cselekményét.

A többszörösen büntetett előélet helyett pedig az a körülmény súlyosít, hogy a vádlott a különös visszaesést megalapozó elítélésen túl is többször volt büntetve. További súlyosító körülmény a próbaidő alatti elkövetés.

A kiszabott büntetés neme és mértéke megfelelő, a kiszabott büntetés inkább enyhe a kettő feltételes szabadság és próbaidő hatálya alatti elkövetésre, a vádlott különös visszaesői minőségére tekintettel törvényes a büntetés, annak enyhítésére nem kerülhetett sor.

Az elsőfokú bíróság egyéb, járulékos kérdésekre vonatkozó rendelkezései törvényesek. A 9. oldal utolsó bekezdésében a bűnjelek tekintetében

megfogalmazottak helytállóak azzal, hogy a helyesen lefoglalás megszüntetése melletti kiadásról az indokolással egyezően kellett volna a rendelkező részben is rendelkezni.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybehagyta.

A vádlott által az ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk. 99.§ (1) bekezdése alapján beszámítani rendelte.

A másodfokú eljárásban a vádlott védelmének ellátásával 3750 Ft bűnügyi költség merült fel. Ezt az ítélet tábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította és mivel a bejelentett fellebbezések eredményre nem vezettek a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a vádlott köteles ennek megfizetésére.

Budapest, 2011. év január hó 12. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

. Magócsi István sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 18.B.807/2009/26. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla 5.Bf.142/2010/8. számú végzésében írt változtatással 2011. január hó 12. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2011. év január hó 12. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő